

Sygnatura akt VI GC 77/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Malwina Bortnowska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) 1 **Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę 491,94 zł

powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Powód – (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. kwoty 491,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że nabył wierzytelność przysługującą uprzednio (...) S.A. z tytułu wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 13 marca 2013r., sygn. akt VI Nc – e 186720/13, nakazano pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 491,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2013r. oraz kwotę 90,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zarzuciła, że od 5 lat nie łączy ją umowa z (...) S.A., gdyż w lipcu 2010r. pozwana zrezygnowała z jej usług i zawarła umowę z nowym operatorem telefonicznym z zachowaniem dotychczasowych numerów telefonów, co byłoby niemożliwe w przypadku posiadania zaległości w zapłacie. Wskazała też, że przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu toczyło się już między stronami postępowanie o zapłatę i być może niniejsza sprawa dotyczy tego samego roszczenia.

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2013r. sygn. akt VI Nc – e 1698450/13, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu.

Sąd ustalił.

W dniu 11 lipca 2008r. pozwana zawarła z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) na czas nieoznaczony.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) – k. 52 – 54.

W dniu 26 lutego 2010r. (...) S.A. wystawił pozwanej fakturę VAT Nr (...) na kwotę 73,20 zł z tytułu abonamentu za świadczenie usług telekomunikacyjnych w okresie od dnia 25 stycznia 2010r. do dnia 24 lutego 2010r., z terminem zapłaty w dniu 12 marca 2010r. na kwotę tę zaliczając część nadpłaconej przez pozwaną kwoty w wysokości 100,- zł.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 51v.

Za okres od dnia 1 do dnia 31 marca 2010r. (...) S.A. nie wystawiał pozwanej rachunków. W dniu 3 kwietnia 2010r., saldo zobowiązań pozwanej wobec (...) S.A., z uwzględnieniem należności wynikającej z faktury VAT Nr (...), wykazywało nadpłatę w wysokości 26,80 zł.

Dowód: informacja za okres 1.03.2010r. – 31.03.2010 – k. 50, rozliczenie – k. 50.

W dniu 17 stycznia 2012r. powód nabył od (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanej w wysokości 491,94 zł w tym należność główna w wysokości 394,89 zł i odsetki za okres od dnia 26 lutego 2011r. do dnia 16 stycznia 2013r. w wysokości 97,05 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dn. 16.01.2013r. – k. 48, umowa sprzedaży wierzytelności z dn. 17.01.2012r. – k. 49.

Pismem z dnia 20 czerwca 2012r., powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 497,43 zł z tytułu należności wynikających z faktur VAT Nr (...) (w wysokości 329,01 zł) i Nr (...) (w wysokości 65,88 zł) a także odsetek naliczonych do dnia 20 czerwca 2012r. (w łącznej wysokości 102,54 zł).

Dowód: pismo z dn. 20.06.2012r. – k. 55.

Sąd zwążył.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że przed tut. Sądem toczyło się już między stronami postępowanie sygn. akt VI GC 749/12 (wszczęte przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie pod sygn. akt VI Nc – e 1304027/12), którego przedmiotem było wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dochodzone w nim roszczenie wynikało jednak z innych niż wskazane w niniejszej sprawie faktur VAT (Nr (...)). Nadto postępowanie to – na skutek cofnięcia pozwu – zostało umorzone.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, faktury VAT oraz rozliczenia a także umowy przelewu wierzytelności i wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność istnienia wymagalnego zobowiązania pozwanej wobec powoda. Po pierwsze, wniosek dowodowy w tym przedmiocie został zgłoszony warunkowo – a mianowicie uzależniony od zarzutów pozwanej. Po zapoznaniu się z treścią sprzeciwu od nakazu zapłaty, powód nie przedstawił swojego stanowiska co do losów tego wniosku. Sąd nie jest przy tym uprawniony ani zobowiązany do wyręczenia stron w ocenie zasadności zgłaszania wniosków dowodowych. Po wtóre, w myśl przepisu art. 278 § 1 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Podkreślenia wymaga, że opinia biegłego nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy. Rolą biegłego nie jest dokonywanie samodzielnych ustaleń faktycznych istotnych dla zastosowania określonej normy prawnej. To strony winny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem biegłego jest jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego mu materiału sprawy (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2013r., sygn. akt I ACa 704/13, LEX Nr 1416112; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2013r., sygn. akt I ACa

663/13, LEX Nr 1394210). Co za tym idzie, dowód z opinii biegłego nie może zastępować innych środków dowodowych, w szczególności dokumentów stanowiących źródło zobowiązania. Powód nie mógł przeto skutecznie domagać się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w miejsce przedstawienia dokumentów świadczących o istnieniu zobowiązania. Ocena tych dokumentów a także wynikających z nich okoliczności bez wątpienia nie wymagałaby wiadomości specjalnych, skoro sprowadza się jedynie do ustalenia, czy potwierdzają one istnienie zobowiązania pozwanej wobec powoda.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalono istotne okoliczności sprawy obejmujące: zawarcie między (...) S.A. a pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i jej warunki a także wysokość zobowiązań pozwanej z tytułu wykonania tej umowy a nadto fakt nabycia wynikających z tej umowy wierzytelności przez powoda.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie umowy sprzedaży – wierzytelność z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przysługującą uprzednio (...) S.A. wobec pozwanej (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Z uwagi na brak dowodów na datę doręczenia pozwanej zawiadomienia o przelewie, uznać należało że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą zawiadomienia jej o postępowaniu w sprawie wszczętej przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie sygn. akt VI Nc – e 1304027/12, tj. w dniu 20 września 2012r. (k. 11 akt sygn. akt VI GC 749/12), co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy.

Łącząca pozwaną i (...) S.A. umowa miała charakter umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.). Obowiązkiem stron tej umowy było – ze strony (...) S.A. zapewnienie możliwości korzystania z usług telekomunikacyjnych, zaś ze strony pozwanej uiszczanie opłat za te usługi. Na roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie miały składać się – według twierdzeń pozwu i załączonych do niego dokumentów – należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych wynikające z faktur VAT Nr (...). Twierdzenia powoda co do istnienia tych wierzytelności nie zostały jednak udowodnione, a materiał dowodowy wręcz skłania do przyjęcia tezy biegunowo odmiernej. Otóż z treści faktury VAT Nr (...) wynika, że należne (...) S.A. wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych w okresie od dnia 25 stycznia 2010r. do dnia 24 lutego 2010r. w wysokości 73,20 zł zostało skompensowane z nadpłaconą przez pozwaną kwotą 100,- zł. Wynika to wprost z treści w/w faktury w której saldo konta pozwanej przed wystawieniem rachunku wskazywało nadpłatę w wysokości 100,- zł (zapis: - 100,- zł), a po jego wystawieniu w wysokości 26,80 zł (zapis: - 26,80 zł). Gdyby kwota 100,- zł oznaczała zaległość pozwanej, to niewątpliwie po wystawieniu kolejnej faktury, saldo winno wynosić 173,20 zł a nie różnicę między tymi kwotami. Okoliczność ta została zresztą potwierdzona w dokumencie rozliczenia konta. Podkreślenia wymaga, że rzeczona kwota 100,- zł została przez pozwaną zapłacona w dniu 25 lutego 2010r., a zatem przed terminem wymagalności należności z faktury VAT Nr (...) (12 marca 2010r.). Powód nie mógł zatem skutecznie domagać się spełnienia świadczenia wynikającego z tej faktury VAT, skoro z przedstawionych przez niego samego dokumentów wynika, że wygasło ono wskutek jego zaspokojenia. Natomiast istnienie zobowiązania mającego wynikać z faktury VAT Nr (...) nie zostało wykazane. Powód nie pokusił się bowiem o przedstawienie tego dokumentu poprzestając na złożeniu wezwania do zapłaty z dnia 20 czerwca 2012r., w którym wyspecyfikowano rzekomo istniejące zobowiązania pozwanej, w tym z faktury VAT Nr (...). Dokument ten dowodzi jednak jedynie tego, że powód twierdzi, iż wskazana w nim wierzytelność mu przysługuje (art. 245 k.p.c.), które to twierdzenie w zestawieniu z treścią faktury VAT Nr (...) (również w tym dokumencie wymienionej jako zaległa) jest nie do przyjęcia. Na tej samej zasadzie należy oceniać dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 16 stycznia 2013r. W myśl przepisu art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r., poz. 157), moc prawna wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego jako dokumentu urzędowego, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Jakkolwiek przepis ten został wprowadzony już po wystawieniu w/w dokumentu, to znajduje on zastosowanie w niniejszej sprawie. Oznacza to, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią

one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013r., sygn. akt V CSK 329/12, LEX Nr 1375500). Wystarczającego dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej nie stanowi też dokument informacji za okres od 1 do 31 marca 2010r. Wskazuje on co prawda na istnienie wymagalnego zobowiązania w wysokości 989,01 zł, ale nie pozwala na identyfikację okresu na jaki ono przypada, a zatem i na stwierdzenie czy dotyczy ono roszczenia zgłoszonego w niniejszej sprawie. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie znosi konfrontacji ze spójnymi i przekonującymi twierdzeniami pozwanej, że w lipcu 2010r. rozwiązała umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A. i zawarła umowę z nowym operatorem ((...)), zachowując dotychczasowe numery telefonów, co byłoby niemożliwe w razie istnienia jakiegokolwiek zaległości w zapłacie należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nie ma przy tym powodu, aby odmówić wiary tym twierdzeniom, zważywszy że pozwana podnosiła je również w sprawie sygn. akt VI GC 749/12, a zatem nie można uznać, że zostały podniesione jedynie na użytek niniejszego procesu. W konsekwencji, powód pozostawał zobowiązany wykazać istnienia dochodzonej wierzytelności, choćby poprzez przedstawienie dokumentów źródłowych. Nie można przy tym było ciężaru dowodu przenosić tu na pozwaną. Leżący po jej stronie obowiązek dowodzenia faktu rozwiązania umowy z (...) S.A. i zawarcia nowej umowy z innym operatorem przy zachowaniu dotychczasowych numerów – a zatem okoliczności przeczących istnieniu wierzytelności powoda, nie może bowiem wyprzedzać obowiązku powoda wykazania dochodzonego roszczenia. Aktywność procesowa pozwanej wykraczająca poza zaprzeczenie zgłoszonemu żądaniu byłaby zatem wymagana dopiero w sytuacji, gdyby powód przedstawił dowody na poparcie swojego roszczenia. Do tego czasu, reguła wynikająca z art. 6 k.c. wymagała nałożenia na powoda ciężaru dowodu. Powód pozostawał zaś w tym zakresie bierny, poprzestając na przedstawieniu dokumentów wskazujących na brak istnienia zobowiązania pozwanej (faktura VAT Nr (...); rozliczenie konta). Jak zaś wskazano wyżej, roszczenie nie mogło zostać dowiedzione za pomocą opinii biegłego, gdyż wyjaśnienie okoliczności sprawy nie wymagało wiadomości specjalnych, a jedynie wykazania że wierzytelność nabyta przez powoda znajduje oparcie w dokumentach księgowych. Skoro jednak powód, nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, powództwo należało oddalić, orzekając jak w wyroku.